ПРАВОВІРНИЙ КАТОЛИК

(наука про се. котра віра правдива.)

ПЕРЕВІД З ПОЛЬСКОГО

Ціна 10 центів.

Вінніпег. Ман.
Накладом: „РУСКОЇ КНИГАРНІ“.
1910

Видавництво „РУСКОІ КНИГАРНІ“

850 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.

Одинока на цілу Канаду Руська Книгарня маэ на складі всі книжки для народу, які лиш появили ся в друку. У нас дістанете до науки всьо, чого лиш потреба, щоб бути чоловіком мудрим, ученим, розсудним і добрим.

Крім спроваджених книжок з краю видаэ Руска Книгарня своїм накладом раз-у-раз книжки до науки і забави людям і доси видала слідуючі:

Фармазони, або як то 30 господарів записали ся чортови .25

Оп віданя для дітий. Гарна книжочка з образками видана в Канаді .30

Руско- анґлійский учебник і словар місто $1.50 тепер продаэ ся лиш за $1.00

Слово Правди, гарна книжочка про церковну справу .15

Казки за Жидів .10

Рицар і Смерть .05

Домашний Писар, або взори руских і анґл. листів на всякі случаї ціна знижена .35

Важнійші Права Канади, одинока книжка, яка докладно поясняэ параґрафи нашої нової Вітчини .35

ПРАВОВІРНИЙ КАТОЛИК

(наука про се. котра віра правдива.)

ПЕРЕВІД З ПОЛЬСКОГО

ЗБІРКА
ВАНА ЛУЧКОВА

Ціна 10 центів.

Вінніпег, Ман.
Накладом: „РУСКОЇ КНИГАРНІ“.
1910

З „РУСКОЇ ДРУКАРНЇ" Я. Н. КРЕТА" Вінніпеґ, Ман.

В тихім французкім селї мешкав недавно оден сьвященник, окружений громадою кількасот парохіян. Одної недїлї, повертаючи з церкви по відпраленю служби Божої він розважав, як непримінно мало мусїли скористати з служби Божої, котру він нинї відправив, ті, що эї слухали; і в тім зближив ся до горстки зібраних своїх вірних, розмовляючих перед церквою. Прийшло эму на гадку, що простою розмовою з тими простаками він міг би справити далеко лїпшу користь нїж відбуванэм богослуженя по латиньски. Проте він пристанув з ними а усївши на камени і оперши на палици свої руки почав таку бесїду:

,,Скажи менї, Іване, чи ти э християнином?"

,,Так эсть, прошу пан-отця"— відповів Іван.

,,А якже-ж ти став християнином?"

,,Бо-бо-бо, таж вже давно пан-отець мене окрестили і зробили мене членом церкви: от і тому я тепер християнином."

,,Але, чиж ти думаэш, що той злодїй

Мандрик, зловлений перед місяцем і засуджений на десять літ вязниці за крадіж 20.000 срібних у нашого нотара, був також християнином?"

„Дійсно, що ні."

„А однакож він був хрещений, так само, як і ти. Отже бачиш, що крещенэ не робить чоловіка християнином.— А ти, Андрію, чи ти також християнином?"

„Так эсть, прошу пан-отця"

„Чому?

„Бо я приступав до сьв. Причастія.

„То правда але чи чув ти, що о Картусі?"

„Так эсть, відповів той-же.

„Чи був він християнином?"

Ні, то був злодій такий, як Мандрик."

„Добре, але-ж Картус і Мандрик оба приступали до першого причастія! Отже, бачиш що сьв. причастіэ не робить тебе християнином".

Ту селяни споглянули із здивованэм оден на одного і були цікаві почути, чого сьвященник властиво від них хоче.

Відтак сьвященник говорив дальше:

„Пане учителю я сподіюсь, що ви ліпше будете могли нам оповісти, що християнин повинен робити.

Учитель спершу не знав, що відповісти

сьвященникови на эго питанэ а вкінци сказав:

,,Эсьм христіянином ось длятого: найперше, що слухаю служб Божих у неділї; по друге, ходжу до сповіди що місяця: а по трете, що сповняю задану менї покуту. Говорю, щоденно молитви, заховую великий піст і иньші пости, наказані від церкви.''

,,Відповідь твоя,'' сказав сьвященник, эсть довша від иньших, але зовсїм не лїпша: бо сам знаэш добре, що богато безбожників, котрих церква не приймаэ під свою власть і всї облудники, що з релїґії хочуть користати, слухають служби Божої, постять, молитви говорять, покуту задану відправляють: а однак анї безбожники, анї облудники не суть христіянами.''

Мала горстка слухаючих щораз дужше була здивованою. Кождий побоював ся, аби слїдуюче питанэ не було до него звернене з виїмкою осьми - або - десятилїтного хлопця, котрий пильно слухав їх розмови. І як раз сьвященник промовив до него:

,, Скажи менї, малий хлопче, чого треба, щоб і бути христіянином?''

,,Мусимо,'' відповідаэ, ,,любити нашого Отця небесного, і маэм і бути добрими.''

„Слава Тобі Боже!" закликав сьвященник взносячи свої очи до неба. „Слава Тобі Отче, Царю неба і землї, щось ті річи закрив перед мудрими і просьвіченими, а обявив эси їх маленьким. Так мої приятелї, успосібленэ серця, що робить чоловіка християнином. Той, що віруэ, що Ісус Христос відпускаэ эму гріхи, а доступивши відпущеня, любить Господа з цїлого серця свого, а ближнього свого як себе самого, той чоловік эсть християнином. Слово релїґія не основуэть ся на церемонїях, котрі руками, ногами або устами нашими визнаэмо, але на вірі і любві, то в серцях наших!"

Тодї сьвященник закінчив бесїду і відійшов, Здивованэ добрих селян, які пійми ли дещо з нової науки, буде обясненэм, коли сю увагу звернемо на то, що сьвященник від довшого часу вглубляв ся від рана до вечера в читаню книжки сьв. Письма, а то читанэ зачинав завше і кінчив молитвою і від того часу зачав змінювати свої релїґійні погляди. Здавало ся эму, що добачував в католицкій церкві ріжні блуди, однак не бувши дійстно пересьвідчений читав дальше свою книжку сьв. Письмо і відправляв служби Божі.

В повисше згаданих обставинах, селя-

нин учув ся зраженим на любві власній і зі злости представив тую розмову, відбуту із сьвященником, деканови, котрий зараз передав епископови. В слідуючий четвер священник отримуэ від епископа, котрий був эго стрийом і приятелем, лист слідуючого змісту:

„Любий братанку і Брате в Ісусі Христі: — Донесено мені, що в твоїй минувшонедільній розмові з декотрими парохіянами ти уживав виразів з розважаня котрих можна було додуматись, що сьвяті обряди нашої церкви суть непотрібні і некорисні і що спасенэ душі можна осягнути без уділу сьвященника. Знаэш добре як небезпечними були би такі науки. Я э певний, що ти не був зрозумілий. Неодмінно ти хотів може доказати, що всї обряди мають бути злучені з добрим успосібленэм щирого серця. Але знай, що і внутрішні пляни і побожні чутя суть рівночасно конечно потрібні. Эсли віра і покута зі сторони віручого суть потрібні, то конечною эсть також услуга сьвященника, щоби ту віру отримати, щоби покуту приймити і обряди хрещеня належито відправити, без чого трудно доступити спасеня. Сподію ся отже, що згідно з таким понятэм річи відповіш мені і в та-

кий сам спосіб витолкуэш ся перед народом в твоїй слїдуючій проповіди. —

,,З братнїм поздоровленэм, зістаю, і т. д''....

Сьвященник читаючи той лист уважно знайшов в нїм щось відражаючого для розуму і чутя: але не знаючи як на него відповісти, відтягав ся з відповідию. Від того часу він часто замикав ся в своїй кімнатї і на самотї перебував в молитві і читаню сьвятої Біблїї, а по кількох тижднях написав лист слїдуючої відповіди:

,,Епископе і любий Стрию!

—Я казав що зверхні церемонії не можуть дати нам спасеня: і нинї, по молитвах і читаню слова Божого, вже безсумнївно эсьм того самого переконаня; лиш трома способами можливо осягнути спасенэ; 1) або через самі церемонії, а тодї і найбільші розбишаки могли би бути спасенні без наверненя ся, в що певно і сам епископ вірить таксамо як я: 2) або що обряди і церемонії суть таксамо конечні, як і внутрішні успосібленя серця, що також эсть фальшивим понятэм: 3) або що віра в Ісуса Христа спасаэ нас без церемонії і обрядів церкви.

,,Эсли би крещенэ, причастіэ, покута і служба Божа були конечні до спасеня, то

Магдалина, котрій Христос відпустив гріхи і Стефан, котрий смерть мученичу поніс, не булиби спасенні; бо за часів житя Марії Магдалини не відправляно, а Стефан не отримав остатного миропомазаня. Эсли-би церковні обряди були конечні до спасеня, то подорожуючі християни, що згинули по розбитю кораблїв, та християни від поган вироваджені в неволю і дикі погани навернені словом сьв. Біблії позістаючи в своїх краях без сьвященників і тайн, — всї в найщирійшій охоті, віро і любови не моглиби бути спасеними, бо не виповнили тих обовязків, котрих сповнити не могли. Коли наші церемонії буди би конечно потрібні до спасеня, то злі сьвященники із за злости могли би позбавити спасеня многих людий і припровадити їх до вічної погибелї.

Як ми довідали ся з повисшого, то чоловік може бути спасеним і без релїґійних обрядів. Эсли оден може бути без них спасений, чому-ж і не другі? Эсли ласка Божа вистарчила Стефанови, чомуж не може вистарчити і менї? Эсли оден може бути спасеним без услуг момашеских, у пустинї чомуж не мавби бути спасеним і другий, в моїй околици?

Любий мій Стрию, що нам простий ро-

зум диктує, то нам і слово Боже потверджує. Розвая-но ті слова Ісаі I 13-17: „ Що-ж мені по жертвам вашим? Каже Господь: не приносїть же більше жертви на дармо; палене кадила єсть мені огидним. Одкиньте далеко ледачі вчинки ваші з перед очий моїх; перестаньте робити зло, научіть ся робити добро; шукати правди ратуйте придавленого, обороняйте заступайте вдову.” Цар Давид каже:„ Не бажаєш жертви, а то приніс би зї. Жертва Богу дух сокрушений: серця сокрушеного і смиренного Ти не відкидаєш, Боже. (Псал. 51 16-17.

„Прошу не думати, що я хочу відкинути всї церемонії: і я вірю, що декотрі з них були установлені від самого Ісуса Христа і для того суть добрі, пожиточні. Але то иньша річ твердити, що сьвяті тайни суть пожиточні, а иньша — що они конечні до спасеня. Церква наша установила церемонії як конечно потрібні, а серце людске, розуміють ся зіпсуте, охотно пристало до того уставу церковного і поступало ще дальше. Чим більше чоловік уважає зверхні форми за річ головну, тим лекше знаходить можність облажуваня грішним чутям, так що кождий після свого уподобаня полишає сь в тім грішнім поблажуванє, милім своєму

серцю, задаючи за то тїлу своєму учинки покутні. Чоловік згодить ся охотно на всїлякі иньші жертви, щоби тілько догодити бажаням свого серця; один хоче догодити похотям, другий робить иньші нечистоти. Посьвятить час, гроші і терпіня на марні річи і звичаї; приймє на себе пости, покуту; піде до сповіди; буде уважав то всьо за добре, пожиточне і конечно потрібне до спасеня, щоби тілько міг догодити своїм похотям а відтак знова сповідати ся. І єсть то правда, якої в тисячних прикладах, я сам був сьвідком в ріжних обставинах нашої церкви; і мої власні переконаня то само доказують. Нераз я достеріг в самім собі, що по богослуженю я чув ся вільним до позбаленя собі більшої втїхи. Нераз заховуючи твердий піст я сподівав ся то пізнїйше надолужити. Часами я піддавав ся покусї, думаючи висповідаю ся і отримаю розгрішенє. По сповіди чув ся я дужше недбалим: здавало ся менї, що совість була доповненою зі сторони розгрішеня сьвященника і що може без небезпеченьства обтяжати ся новими гріхами. О як-же зрадливим єсть серце чололіка! Треба отже старанно слїдити себе самого, щоби то докладно пізнати. Хто-же того досьвіду в собі не достеріга,

той зводить себе самого і правди не має.

„Научаймо людий дійсної правди. Научаймо їх, що обряди о стілько можуть бути пожиточними, о скілько суть здібні взбуджувати чутя серця, але що до їх значіня, то они э лише знаками. Проповідуймо народови, що чоловік має досьвічити себе самого і так учити ся слів правди з Эвангелия, що люди суть повні всілякої неправности, лакімства, злости, заздрости, розбійства, упертости, зради, злих обичаїв, клевет ненависти до Бога і т. д. Коли ті нещасливі грішники тронуті зворушенэм, пізнають свої гріхи, тоді отвираймо їм богаства спасеня — научаймо, що благальна жертва зістала за них зложена, що Ісус Христос заніс гріхи наші на тілї своїм на крест, і що кров эго була пролита задля тої цїли, що-б наші гріхи були нам відпущені: запевняйте їх, що Бог даэ їм небо, на котре не заслужили. А эсли ще не увірять, то отворім їм Біблїю, щоби самі могли прочитати ті слова, котрі так довго були закриті. „Ви э ласкою спасені через віру; і то не эсть з вас, а дар Божий.” „Будучи оправдані з віри, будемо тоді злучені з Богом, через Господа нашого Ісуса Христа. Най Бог зволить дати, щоби ті дорогі обітниці Біблїйні

наповнили, дорогий Стрию, благаю радостию серце Твоэ, як утїшили они серце моэ.

Прийми і т. д....

По уплиі трох днїв епископ післав заступника на місце нашого сьвященника, котрий рівночасно був покликаний на кілька тижднїв до свого зверхника. Епископ той був стареньким чоловіком, відзначав ся доброю вірою і щиростию. Нїколи не допускав ся до своэї гадки і найменьшої журби зглядом поваги і власти „сьв. Мами Церкви." Як послушний і покірний син піддавав ся навіть найменьшим приписам, через що також і эго здоровлэ зістало значно підорваним. Шукаючи тягом внутрішного супокою, котрого однако не міг знайти, і чуючи потребу запевненя свого спасеня, покутував, постив і уларавар ся на прощі до чудесних місцевостий. Всьо то значно ослабляло эго тілесні сили, а не приносило эму жадного супокою для душі. Він питав ся самого себе, чи вже досить учинив для заслуги неба і з дрожанэм, коли вже чув себе в немочи старечого віку думав, що ще може упасти до глубини пекла. Не чуючи нїякого спокою внутрішного, дрожав з боязни; так продовжав своэ житэ в терпінях

тїла і умертвленю духа. З того можна легко зрозуміти причину, для котрої покликав до себе того сьвященника; думав він, що зробить добре дїло, привертаючи эго до згоди з уставами церкви, від котрої він бачив эго відвертаючого ся.

Сьвященник явив ся в мешканю епископа згідно до поклику. Той приймив эго ввічливо, але о властивім предметї з початку нїчого і не згадував. В слїдуючім дни кличе эго з собою на прохід до городу, щоби бути з ним на самотї. Там без нїяких сьвідків, окрім трох або чотирох дїтий, котрі недалеко пасли вівцї, почав з ним довгу розмову.

„Скажи менї мій любий братанку, звідки походять ті нові науки, противні уставам церкви. Чи не дявол так тобі дорадкуэ?

„Ні стрию: не дявол а сьвята Біблїя.“ Та отже э причиною, що ти як менї донесено, роздав сто примірників Біблїй помежи людий?“

— Я не думав, щоб я міг робити зло, кладучи перед очами мого народу слово Боже, дане для всїх.“

—„Але чи-ж ти не знаэш, що простий нарід не може зрозуміти тої книги, котра

має бути читана і вияснювана тілько через сьвященників?"

—„Ні, Епископе, я о тім не єсьм переконаний; противно знаходжу, що Бог постановив, щоби всї розуміли то, що він приказав читати. Так Христос говорить до Жидів; „Прослїдїть писаня" (Іоан 5, 39). Псальмонівець Давид каже: „Закон Господний досконалий, душу оживляє сьвідоство Господне вірне — простоту навчає." (Псалом 19. 7). Мойсей приказує, щоби цар читав книгу закону, „ во всї дни житя свого: а до всього народу так каже: „І слова сї, що я тобі заповідаю сьогоднї мусять бути в серцї твому. І будеш ти наказувати про їх синам твоїм і промовляти до серця їх, седючи в домівцї твоїй і йдучи в дорозї і лягаючи і встаючи. І привязувати меш їх на руку собі і будуть вони начальником між очима в тебе; і написувати меш їх на одвірках домівки твоєї і на брамах твоїх. Мойсей (7.6.) Ап. Павло пишучи свої посланія до ріжних церквів, промовляє не лише до сьвященників, але каже: „Всїм вам в Римі," „з усїми, котрі взивають імя Господа нашого Ісуса Христа на кождім місци. 1. Кор. 1. 2." А за тим єсли всї Ізраилтяни за часів Христа, всї мешканцї в Римі і Ахаї, могли

читати Біблію, чомужби християни за днів наших не могли її читати?"

— „Хибаж ти не знаэш," відповів епископ, що Біблія эсть трудною і не всї можуть эї розуміти?

Сьвященник усьміхнувши ся, відповів: „Най епископ сам осудить," опісля закликав до себе дїтий, котрі недалеко пасли вівцї. Були то дїти десяти- або дванайцятилїтні, котрі прибігши станули перед епископом. До наймолодшого з них сьвященник зачав говорити ось так: „Послухай моэ дитя, будеш любити Господа Бога твого, з цїлого серця твого і з цїлою душею твою і всїми мислями твоїми (Мойс. 6. 5. 10. 12. 11. 1. 13. 22. 19. 9). „Чи ти мене розумієш?"

— Так эсть, прошу пан-отця, ми повинні вельми любити Отця нашого небесного."

— „А ти, сказав сьвященник до другого дитяти, слухай: „Не маэш справедливого анї одного, не маэш розумного, не маэш хто би Бога шукав, не маэш, хтоби робив добро, не маэш анї одного. Чи ти розумієш, що я говорю?"

Хлопець спустив вниз очи, зрозумів ті слова добре; бо совість эго ті слова сейчас почула, бож він перед хвилею побив свого

ровесника в малій суперечці, яку мали межи собою і відповів: „То він сам зачав бійку; він мене також попихав.“

„Я того не зробив, відповів другий, то ти був причиною того.“

„Они оба нечемні, відповіла мала дівчинка.“

„А ти малий хлопчино, послухай,“ сказав сьвященник, Христос умер на кресті за гріхи наші і тепер нема погибелї тим, котрі суть в Ісусї Христї. Віруй в Господа Ісуса Христа, а будеш спасен.“ Що то значить скажи менї моэ дитя?“

—„То значить, що Господь Бог відпускаэ нам наші гріхи, эсли ми любимо Ісуса Христа“.—

„І ти,“ сказав до четвертого, „послухай, „Эсли кому з вас бракуэ мудрости, най просить у Бога, котрий щедро всім даэ а не відмовляэ: і буде эму дана.“ (Якова 4, 5.) Завше молїть ся.“ Що означають ті слова?“

„Означають, що ми маэмо просити Отця нашого небесного, щоби здїлав нас добрими і мудрими.“

„Добре, дїти мої; не сваріть ся більше: любіть Господа Ісуса Христа, котрий умер на крестї задля відпущеня нам наших грі-

хів, а просіть Бога, щоби зділав вас добрими: а осягнете царство небесне.“ Діти подякувавши священникови за добру науку, побігли до своїх овець.

„Отже, епископе, сказав сьвященник, мені здає ся, що ті діти достаточно розуміли мої слова.“ —

— „Нічо дивного, відповів епископ, коли були так легкі питаня.“ —

„Так, але ті легкі слова суть точні вираженя біблійні; эсли ті діти могли зрозуміти, чомужби їх батьки і матери не могли розуміти?“

„Але не всї вискази біблійні суть так виразні і легкі як ті, котрі ти тут приклав.“

„Я то признаю; але однакож, хотяйби віруючий не міг зрозуміти більше як ті чотири реченя в цїлій Біблії, чиж і для того не було би добре, щоби читав? Окрім того досьвід і сам розум доказують, через читаню Біблії завше з молитвою віруючий, знайде богато ясних речень, котрі послужать до розуміня много иньших. То, чого вже добре научив ся, поможе эму до більшої науки і так навіть найтяжші місця будуть эму з часом зрозумілі. Коли який приятель присилає нам листа, в котрім часами

знаходить ся кілька слів трудних до перечитаня, то ми длятого не відкидаэмо листа, але читаэмо щераз і ще, аж за помочию инших виразів і начеткі слова перечитаэмо.''

,,Але, відповів епископ — троха заклопотаний, щоби усунути всякі трудности — чи не лїпше держати-сь толкованя Сьвятого Письма через вселеньскі собори, котрих рішеня суть завсїзди кермовані Духом сьв. після даної обітницї?!''

—,,А чи Сьв. Дух, відповідаэ, сьвященник, котрий кермуэ радою цїлого собору, не може рядити мислею віруючого, покірно призиваэ Эго помочи? Та обітниця Спасителя не лише самим соборам була обіцяна, але всїм, котрих Господь Бог наш покличе.''

— ,, Отже, коли би кождий міг читати і толкувати Біблїю'' відповів епископ — ,,то тодї було би тілько віроісповідань кількоэ осіб: але через піддане ся в толкованю Біблії Соборам, маэмо одиноку і однакову віру.''

— ,,Я так не думаю: якже то одинокість і однаковість віри може бути через собори лїпше запевнена, нїж через читанэ Св. Письма?'' запитав сьвященник: ,,Тридентиский собор в латиньскім язицї може бу-

ти легшим до зрозуміня ніж Біблія?"

—„Ні, але сьвященники мають толкувати простакам декрета (ухвали) Тридентийского Собору," говорить епископ. —

—„Так отже легше для віруючого зрозуміти свого сьвященника викладаючого эму Біблію в народнім язиці, а ніж ученою розвідкою Сасого о перекладі Біблії. Я радше читаю текст (стихи) Св. Письма, ніж коментар (обясненя.) Біблія маэ більше значінэ, ніж толкованэ эї, хиба, що чоловік хоче зрозуміти лїпше то, що Бог хоче сказати, ніж то Бог може виразити."

— „Отже, сказав знетерпеливлений епископ, щож через то хочеш сказати?"

—„Я хочу сказати то, що эсли Біблія эсть словом Божим, то кождий чоловік повинен її читати і черпати з неї науку віри і обичаїв, а не потребуэ щоби эму хто иньший видавав реґули о читаню і толкованю її; — а простак віруючий маэ слухати свого сьвященника тілько тодї, коли эму викладаэ Сьв. Письмо. Тодї віра Христіяньска буде розумною вірою, а чим розумнїйшою, тим буде міцнїйшою. Тодї Христіянин буде міг сказати в своїм серцю, що він слухаэ Бога а не людий, коли буде черпати взсади з тої книги, котру ціле Христіяньство

узнати потребуэ за жерело релїґії, яко правдиве слово Боже. Хибаж вода близше жерела не эсть чистїйшою, нїж та, котра перебігаэ через луги і поля, где кожда миля просторони занечищуэ эї? Те саме маэ ся із релїґіэю. Та эсть найчистїйша при своїм жерелї, що уста Божі говорили. А всїляке переданэ з уст до уст людий занечищуэ эї. Даймо біблїю до читаня всїм; а тодї люди пізнають, що не через малі перемонії эсть грішник спасен, але через кров Христа і відновленэ через Св. Духа.

Ті слова говорив сьвященник з такою певностию, що епископ пізнав, що ніякі переконаня не можуть вплинути на него, щоби змінити в нїм переконанэ. Длятого епископ звернув эму увагу, що він тим сам собі шкодить, що загороджує собі дорогу до будучности, а відтак загрозив эму виключенэм з Риму. Але то всьо було даремним. Священник завсїгди вернув до сеї відповіди: „Прошу менї доказати з Біблії, що эсьм в блудї, а єсьм готов піддати ся". Повернув він до свого обовязку на парохію і терпів всїлякі переслїдованя для слова Божого.

По часї кількох місяців, епископ тяжко занедужав і з кождим днем чув ся гірше

слабим. Боязнь або радше певність зближаючої ся смерти подвоювала непевність спасеня. Змагаючи ся забезпечити, бачив, що эго стараня були безуспішними. Даремно представляв собі то, що ледво кілька зі св: мужів дожили так глубокої старости, як він; совість завше мучила його; пригадували ся эму гріхи, лякаючи эго, що ще за них належито не віднокутував. Як же буде міг з'явитись перед лицем Того, котрого чисті очи не зносять неправости. В такім стані стревоженої гадки, пригадав собі епископ безпечну спокійність того сьвященника, яку виявляв в днях, коли був з ним: чув ся змушеним запитати самого себе, чи така спокійність і ясність душі не були овочем эго міцних релігійних переконань: чи також дійсно не эсть там що доброго і правдивого, — В годину смерти ніхто не дбаэ стілько о позір сьвіта, скілько в добрім здоровлю. Так і епископ в тій хвили післав по свого братанка, переказуючи йому, що хоче говорити о важних річах.

Сьвященник сейчас поспішив до умираючого стрия. „Витаю тебе, сказав епископ, бачучи его входячого," усядь ту при моїм ліжку, і зістаньмо самі через хвилю. Коли всї повиходили, умираючий епископ

зачав говорити, поважно дрожачим голосом:

Мій дорогий приятелю! не маю часу до страченя і зараз хочу сказати те, що маю на душі. Знаєш мій спосіб житя і знаєш, що я пильно сповняв мої релїґійні обовязки: а однакож отверто визнаю, що в сїй так важній хвили навіть по принятю послїдних тайн дрожу з боязни на саму гадку, що маю свати перед лицем справедливого судиї. Щось такого говорить менї, що не єсьм приготований, щобим міг спасти перед Ним і визнаю, що в сих послїдних годинах чую ся не спокійним: не можу глянути в очи смерти без страху тревоги. Той благий спокій і вдоволенє, які я запримітив в тобі мій любий брате, навіть і тодї, коли я переслїдував тебе за твої переконаня, робили на мене вражіня, що ті суть овочем спокою совісти твоєї. Скажи менї зараз прошу тебе, як же ти то отримав?

„В той спосіб:" відповів сьвященник: „Я був одного разу в такім настрою думок, в якім епископ тепер знаходить ся. Розслїджуючи щоденно моє житє, я знаходив нові і щораз більші прогрішеня. Чим дужше я старав ся зробити своє житє побожнїйшими дїлами, тим більший тягар

гріху чув я на моїй совісти. Щонебудь доброго я робив в очах сьвіта, я бачив, що то було злом в очах Бога, або зарозумілість і гордість були там головними. Часто, коли я постановив був робити щонебудь для хвали Божої, я відчував вплив любви власної і в сей спосіб нищили ся мої наміри. Наконець я бридив ся собою самим, бридив ся своїм житэм: а то, що найдужше ме не перестрашувало, були ті слова Біблії: „Заплата за гріх эсть смерть“ (Рим. 6, 26); „Проклят, хто не встоїть у всьому написаному в книзї закону, щоб робити те“. (Галат. 3, 10.) „Хто заховував би всї закони, а в одному упав би, став ся винен всїх заповідий“.

Одного дня я був вже майже в розпуцї, упав на колїна і бючи ся в груди, молив ся: Господи, Боже, змилуй ся надімною грішним, що я маю робити, щобим був спасен?

Відтак я отворив Сьв. Біблїю і зараз спостеріг ті слова: „Що доброго маю робити, щобим мав житэ вічне.“ (Мат. 19. 16) Що маю робити, щобим був спасен? а читаючи дальше, я знайшов ту відповідь: „Віруй у Господа Ісуса Христа, а будеш спасен. (Діян. 16, 31.) Віруй, а будеш спа-

сен, повторив я сам собі, чиж то для мене вистарчить лишень вірьти? Думаючи, що може я добре не зрозумів, я читав ще раз ті слова, а що би то ще лїпше зрозуміти, я читав инші реченя в Біблії, а всюди знаходив то саме; „Віруй в Ісуса Христа, а осягнеш відпущенє гріхів і житє вічне“.

Спершу правда та — спасенє пожертвоване менї без моїх заслуг під услівєм віри в Ісуса Христа — займала лише мій ум, а не серце. До серця вступила доперва тодї, коли, читаючи в Біблії одного дня, я прийшов на слова: „Благодатію (ласкою) бо ви спасені через віру; (Еф. 2, 5.) і се не від вас; се Божий дар; (Еф. 2, 8.)“. Тепер, слово „благодать“ як луч сьвітла засьвітило в моїй души і розігнало темноту. Благодатію бо ви спасені! ах тепер розумію!

Я єсьм засуджений до пекла, як розбійник на шибеницю; і то в хвили коли вже гину. Цар даруэ менї житє. Єсьм вельми обовязаний моэму Господу, що так великий довг гріхів моїх менї відпустив — оказав менї благодать (ласку). Ах, тепер розумію то слово „благодатію“ якже солодкий звук того слова э: як могуче до віддаленя всякої боязни з мого серця! Тепер жиючи і умираючи, єсьм спасений. Єсьм тепер спасе-

ний з Єго благодати: якже Єго не маю любити так як я повинен! Як приємно єсть мені чинити Єго волю. Як охотно хочу виречи ся себе самого для служеня єму і для добра тих, котрі ще не знають значіня ласки Єго прощеня і любви Божої. Ласка, благодать, то одно слово розжарило цілу мою душу: від того часу завше взростаючий супокій мешкає в моїм серцю. Я досьвідчив повноти обітниць Спасителя: Упокій зіставляю вам, упокій мій даю вам; не якож дає сьвіт, я вам даю. Най не трівожить ся серце ваше, анї лякає ся. (Йоан 14 24). Від того дня чую в собі горяче бажанє оповістити ту добру новину моїм братям: і єсьм несказано упасливлений, коли мої слова трафлять на серце, котре Господь утворив: бачу бо одну душу більше освободжену від сітий некольних і превернену до Господа ласки і правди.“

„Але, мій любий брате“, каже епископ зворушений до глубини сими словами: Якуж маєш певність, що то запевненє спасеня, котре думаєш, що в собі чуєш, єсть потверджене в небі від Бога самого, а не просте діло твого вображеня?

Моїм запевненєм єсть повага слова Божого і сьвідоцтво сьв: Духа в моїм серцю;

так як апостол Павло говорить: „Дух Божий сьвідчить духови нашому, що ми дітьми Божими. Рим. 8, 16. Так, мій дорогий стрию, не шукай в собі самім спасеня. Хотяй ти чинив добрі діла, однакож, они тобі ніколи не запевнять спасеня. Потребуєш всемогучого, досконалого сьвятого спасеня. Потребуєш Ісуса Христа Сина Божого, обявленого в тілї. Поки єму не вірши, доти боязнь не зникне. Поки не будеш мав такого обороньця, доти не минеш небеспеченъства погибелї.

В слїдуючих днях оба приятелї богато розмавляли. Епископ тїлесно занепадав в здоровлю, але на души осьвічений скрипляв ся. Уважав більше нїж говорив. Сьвященик же, в протягу кілька днїв перечитав єму богато уступів з Нового Завіту; межи тими посланія Ап. Павла до Римлян і Галат. Наренті в неділю вечером, коли єго братаник при єго ложу кінчив молитву в тих словах: „О Господи Ісусе Христе, в Тобі одиноко покладаємо надію а не в собі анї ділах наших щобисьмо були спасені.

Епископ підніс свої очи в гору і з послїдним зітхненєм сказав: „Аміиь".

Най так станеть ся, і заснув в Господї.

Одинока

„РУСКА КНИГАРНЯ“ в Канаді.

850 Main St. Winnipeg Man.

маю на складі всї видавництва рускі з Галичини, України, Американьскі і Канадийскі. В нашім катальогу, який ми посилаємо кождому даром, знайдете всьо, що лиш потребуєте: чи з оповідань, чи з науки, чи з казок, чи з релїґійних книжок, молитвенників чи з шкільних.

Особливо поручаємо слїдуючі книжки:

З проповідий:

Проповіди на недїлї і съвята цїлого року часть I, II, III, IV. по $1.50

всї разом $5.00

Postyla, czyli wykład Ewangelij i Listów Ks. Dr. L. Otto $1.75

Postyla Domowa. Kazania Dra. M. Lutra $1.75

Блудний Син — образ гріху і правдивого покаяня. Дуже гарні великопостні проповіди .75

З съв. Письма:

Письмо Сьвяте Нового Завіта .30

Письмо съв. Нового Завіта в рускій і англійскій мові 786 сторін друку, оправлене

в гарне анґ. полотно .80

Велика Біблія 1073 сторін друку мовою чисто українською.

Містить сьв. Письмо старого і нового завіта, книги пророків, Діянія сьв. Апостолів і родину літопись. Коштує в гарній оправі лиш $2.50

а оправлена в полотно $1.25

З духовного читаня

Христос радо приймає грішника .10

Житє Ісуса Христа 373 образ. в опр. $1.25

Історія Реформациї (в язиці польскім в чотирох томах $2.75

Історія інквізициї (по польски) .50

Вірність пастирска Ісуса Христа .05

На Божій дорозї .15

О наслідуваню Ісуса Христа в гарній оправі $1.00

Серце чоловіка сьвятиною Бога або осідком діявола з гарними образками .15

Унія з Римом; Історія о тім, як то Русини злучили ся з папою римским і яка для них вийшла шкода .25

Царство Боже внутрі вас .15

Хто такі Баптисти? .10

Що таке Християн? .10

Без Бога на сьвітї .15

З науки:

Як судили Мирослава Січинського з фотоґ-

рафіями і образками гарно управлена	$1.30
брошурована	$1.00
Січинський в неволи	.05
Новітна суспільність і церква	.25
Оборонець покривджених Лінколн	.15
Перво-учителї Славян	.05
Пригоди Тома Соэра в оправі	$1.50
Сара Кру	.15
Смерть за правду	.05
Іван Гус або Вільна думка	.10
Закон Эзуїтів	.35
Борба з алькоголем	.10
Всесьвітна Історія	
I. том	$1.20
II. том	$1.20
III. том	$1.35
Народність і эї початки	.50
Про великі та грізні явища природи	.20

Пишіть виразно по наш катальоґ книжок і музичних інструментів на адресу:

RUSKA KNYHARNIA

850 Main St. WINNIPEG, MAN.

Лист Шинкара до чорта .15
Розмова Поляка з Русином I. часть Розкази про Москалів II. часть .15
Часть I. Дивний сон; часть II. Про чуда сьвятих Дамазия і Пакрация про старокраэві відпусти .10
Пісні про Канаду і Австрию .40
Нові пісні .25
Робітничі пісні, про долю канадийских робітників .25
Оборона віри або поясненэ чому і як маэмо вірити в Бога .25
Підстава Христіяньскої віри .25
Христос радо приймаэ грішника .10
Без Бога на сьвіті .15
Вірність пастирска Ісуса Христа .05

Пишіть по наш великий загальний

КАТАЛЬОГ

книжок на адресу;

RUSKA KNYHARNIA

850 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.